

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupená Mgr. Martinem Douchou, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. V-28355/2024-101, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2025, čj. 10 A 4/2025-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobkyně (po úpravě žalobního petitu) požadovala, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí ve věci návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí v řízení vedeném pod sp. zn. V-28355/2024-101.

[2] Městský soud akcentoval, že v souzené věci došlo k přerušení řízení, přičemž žalobkyně se proti usnesení o přerušení bránila odvoláním, které bylo zamítnuto. V takovém případě bylo dle judikatury Nejvyššího správního soudu jeho povinností zkoumat, zdali bylo řízení přerušeno v souladu se zákonem a zdali důvody pro přerušení

trvají. Městský soud naznal, že žalovaný přerušil řízení na základě § 18 odst. 7 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále též „katastrální zákon“), tedy z toho důvodu, že o zápisu jiného práva k týmž nemovitostem je vedeno řízení před civilními soudy (řízení o nahrazení rozhodnutí, kterým byl vklad těchto práv zamítnut). Důvod přerušení řízení tak vyplývá ze zákona, který je projevem zásady přednosti, uplatňované v regulaci katastrálního práva. Žalovaný nemohl postupovat jinak, neboť mu právní úprava nedává prostor pro správní uvážení. Opačný postup, který za zákonný považuje žalobkyně, by byl v rozporu se zněním zákona i se zásadou priority, na níž je katastrální zákon postaven. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Souhrnně vytýká městskému soudu, že v postupu žalovaného neshledal nečinnost. Městský soud vyložil katastrální zákon a v něm obsaženou zásadu priority příliš formalisticky a způsobem, který poškozuje její vlastnické právo. Stěžovatelka považuje za stěžejní skutečnost, že právo, o kterém bylo rozhodováno v předcházejícím vkladovém řízení, bylo právem zástavním, které nekonkuruje právu vlastnickému. Řízení proto nemělo být přerušeno. Postup žalovaného a městského soudu považuje za formalistický až dogmatický. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Odkázal na svá předchozí podání. Nad jejich rámec akcentoval, že stěžovatelka svou argumentací soustavně směřuje k popření zásady priority, která je však součástí katastrálního práva již od účinnosti zákona č. 95/1871 ř. z., obecného knihového zákona. Stěžovatelkou navržený postup je postupem *contra legem*. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud rozhodoval podle právního a skutkového stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí městského soudu. Jak uvedl rozšířený senát zdejšího soudu v bodě 38 usnesení ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS: „*rozhodující skutkový stav zjišťuje krajský soud ke dni svého rozhodnutí, zatímco NSS v rámci řízení o kasační stížnosti posuzuje, zda takovýto skutkový stav byl zjištěn správně. Poté vydané rozhodnutí správního orgánu už NSS nemůže brát v úvahu; byla-li tu nečinnost v době rozhodnutí krajského*

pokračování

soudu, který žalobě nevyhověl, bude kasační stížnost důvodná a rozsudek krajského soudu je nutno zrušit.“ Uvedený závěr reflektuje kasační povahu řízení před Nejvyšším správním soudem, ve kterém je předmětem řízení rozsudek krajského (městského) soudu, nikoliv (ne)činnost veřejné správy (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2006, čj. 8 Ans 1/2006-135, č. 1012/2007 Sb. NSS).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Mezi stranami není sporné, že dne 11. 12. 2024 bylo zahájeno řízení o vkladu zástavního práva k bytové jednotce X, sp. zn. V-66853/2023-101 (dále též „řízení o vkladu zástavy“). Žalovaný návrh na vklad dne 20. 2. 2024 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí byla podána subjektem odlišným od stěžovatelky žaloba podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“). Řízení před civilními soudy nebylo pravomocně skončeno ke dni rozhodnutí městského soudu, které nyní Nejvyšší správní soud přezkoumává. Dne 16. 5. 2024 podala žalobkyně návrh na vklad vlastnického práva k totožné nemovitosti. Podáním návrhu došlo k zahájení řízení o vkladu vlastnického práva pod sp. zn. V-28355/2024-101 (dále též „řízení o vkladu vlastnictví“).

[9] Usnesením ze dne 27. 6. 2024, č. j. V-28355/2024-101/6, žalovaný řízení přerušil *do doby ukončení předcházejícího řízení o povolení vkladu zástavy*. Proti usnesení se stěžovatelka odvolala k Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Praze, který rozhodnutím ze dne 20. 9. 2024, č. j. ZKI PR-O-48/1316/2024-7, odvolání vyhověl a zrušil usnesení o přerušení řízení z důvodu absence řádného odůvodnění, neboť podle jeho názoru žalovaný neodůvodnil, proč řízení přerušil do skončení řízení o zápisu zástavy, které však již bylo v době podání návrhu na vklad pravomocně skončeno.

[10] Usnesením ze dne 17. 10. 2024, č. j. V-28355/2024-101/19, žalovaný opětovně přerušil řízení o povolení vkladu vlastnictví, a to s odkazem na § 18 odst. 7 katastrálního zákona, podle něhož musí vyčkat pravomocného rozhodnutí civilního soudu. V odůvodnění akcentoval zásadu priority a uvedl, že rozhodne, až mu bude doručeno pravomocné rozhodnutí civilního soudu ve věci vkladu zástavy. Proti tomuto usnesení se stěžovatelka opět odvolala.

[11] Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024, č. j. ZKI PR-O-70/1869/2024-5, Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze výrokem I. částečně změnil formulaci výroku napadeného usnesení (připojil odkaz na ustanovení správního řádu), ve zbytku však odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. Odvolací orgán uvedl, že s ohledem na § 18 odst. 7 katastrálního zákona nemohl žalovaný postupovat jinak a musel řízení přerušit do doby, než mu bude doručeno pravomocné rozhodnutí civilního soudu. Stěžovatelka se následně bránila žalobou před městským soudem, kterou městský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že v postupu žalovaného neshledal nečinnost. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

[13] Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, čj. 6 Ans 2/2005-68, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„žaloba na nečinnost podle § 79 a násl. s. ř. s. je nedůvodná, pokud žalovaný*

správní orgán přerušil správní řízení, přičemž okolnosti, za nichž tak učinil, odpovídají požadavkům, které pro tento procesní postup předpisy o řízení před takovým orgánem stanoví (§ 29 odst. 1, § 40 odst. 1 správního řádu).“ Smyslem rozhodnutí o přerušení řízení je zabránit možnému běhu lhůt, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, které mohou být (budou) dlouhodobějšího charakteru a které představují překážku ve vztahu k rozhodnutí o věci (typicky nedostatky žádosti či potřeba zodpovězení předběžné otázky apod.). Rozhodnutím o přerušení řízení se tedy správní řízení nekončí, ani jím není nijak zasaženo do hmotněprávního postavení účastníka správního řízení. Po odpadnutí překážky správní orgán v řízení pokračuje a, jsou-li pro to splněny podmínky, vydá rozhodnutí ve věci samé. Z uvedeného vyplývá, že pokud správní orgán přeruší řízení, nemůže na něj být nahlíženo jako na nečinný, neboť lhůty pro vydání rozhodnutí počnou opět běžet teprve po odpadnutí překážky, která byla důvodem přerušení řízení (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ans 10/2010-113). Na uvedené pak navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2021, čj. 2 As 93/2021-34, podle něhož, je-li ke dni rozhodnutí soudu správní řízení přerušeno, „soud nemůže vyhovět žalobě na ochranu proti nečinnosti s odkazem na předchozí nečinnost správního orgánu, ale má se zabývat důvodností samotného přerušení.“ Soud by proto měl v řízení o žalobě proti nečinnosti přezkoumávat důvody, pro něž správní orgán řízení přerušil, aby mohl posoudit důvodnost podané žaloby. Jinak řečeno, soud je povinen zabývat se v řízení na ochranu proti nečinnosti k žalobní námitce otázkou, zda je řízení přerušeno důvodně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46). Shledá-li pak soud, že správní řízení bylo důvodně přerušeno, nemůže přikázat správnímu orgánu, aby ve věci rozhodl (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Ans 8/2012-50, či ze dne 27. 6. 2024, čj. 7 As 41/2024-31).

[14] Podle § 9 odst. 2 katastrálního zákona platí, že *pořadí zápisů práv do katastru se řídí, pokud zákon nestanoví jinak, okamžikem, ve kterém byl návrh na zápis do katastru doručen katastrálnímu úřadu. Na postup katastrálního úřadu při zápisech práv do katastru se použije přiměřeně § 145 správního řádu, vyjma odstavce 2 vět třetí a čtvrté.*

[15] Uvedené ustanovení odkazuje mj. na první dvě věty § 145 odst. 2 správního řádu, které stanoví, že *v řízení s předstihem žádosti se řízení se vede o žádosti nebo žádostech s nejlepším pořadím. Řízení o ostatních žádostech správní orgán usnesením přeruší do doby, než rozhodnutí o ní nebo o nich nabude právní moci.*

[16] Podle § 18 odst. 7 katastrálního zákona platí, že *jestliže je další vkladové řízení týkající se téže nemovitosti jako rozhodnutí o zamítnutí vkladu zahájeno po vydání rozhodnutí o zamítnutí vkladu, přerušuje se toto řízení usnesením s účinky ke dni doručení návrhu na vklad příslušnému katastrálnímu úřadu do dne, kdy je tomuto katastrálnímu úřadu doručeno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci vkladu.*

[17] Citovaná ustanovení jsou odrazem zásady priority, která se prolíná celým katastrálním zákonem. Jak správně uvedl městský soud, k otázce priority vkladu a jejího dopadu na vkladové řízení se zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 4. 2013, čj. 9 Aps 11/2012-66. Soud v tomto rozsudku k tehdy účinné právní úpravě obsažené v § 12 zákona č. 256/1992 Sb. uvedl, že v souladu se zásadou priority a s ohledem na povinnost katastrálního úřadu zkoumat návaznost předkládaných listin na předcházející zápisy se

pokračování

pořadí projednání či rozhodnutí o návrzích na zápis do katastru nemovitostí řídí, nestanoví-li zákon jinak, dobou, ve které byly takové návrhy na zápis katastrálnímu úřadu doručeny. O nově došlém návrhu nebo podnětu ke shodné nemovitosti tak lze jednat teprve poté, co bude projednán nebo bude rozhodnuto o návrhu na zápis, který má vůči nově došlému návrhu přednostní pořadí. Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že uvedené závěry jsou plně aplikovatelné na nyní souzenou věc, neboť vykládané ustanovení nebylo změnou právní úpravy dotčeno. Jak původní, tak nová právní úprava vycházejí ze zásady priority. K tomu lze odkázat i na odbornou literaturu: „V období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2013 byla zásada pořadí upravena v § 12 [zákona č. 256/1992 Sb.]. Za účelem uplatňování zásady dodržování pořadí zápisů bylo stanoveno, že po doručení návrhu na zápis do katastru se tato skutečnost vyznačí v [katastru nemovitostí]. Pořadí zápisů do katastru se řídilo dnem, kdy byl návrh doručen katastrálnímu úřadu, přičemž dnem byl myšlen časový úsek od 0:00 do 24:00. Dodržování zachování pořadí zápisů mělo význam ve vztahu k právním účinkům vkladu, které podle § 2 odst. 3 [zákona č. 256/1992 Sb.] vznikaly na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy byl návrh na vklad doručen katastrálnímu úřadu.[...] Od 1. 1. 2014 je zásada priority upravena v § 982 [zákona č. 89/2012 Sb.], ve kterém je stanoveno, že pro pořadí věcných práv k cizí věci rozhoduje doba podání návrhu na zápis práva. Ustanovení § 9 odst. 2 [katastrálního zákona] návazně stanoví, že pořadí zápisů do katastru se řídí, pokud zákon nestanoví jinak, okamžikem, ve kterém byl návrh na zápis do katastru doručen katastrálnímu úřadu. Uplatní se tak zásada známá z římského práva *prior tempore, potior iure*. Podle § 10 [katastrálního zákona] právní účinky zápisu nastávají k okamžiku, kdy návrh na zápis došel příslušnému katastrálnímu úřadu. Právní účinky se v katastru přiznávají všem druhům zápisů, tedy vkladu, záznamu i poznámce a okamžik doručení se v katastru počítá na den, měsíc, rok, hodinu a minutu“, (viz Šustrová, D. *Katastr nemovitostí z hlediska praxe a judikatury*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 10-11). Zásadu přednosti (priority) pak akcentuje i další literatura, přičemž se věnuje i jejím praktickým důsledkům: „Již v římském právu platilo *prior tempore, potior iure*. Obecná úprava zásady priority je obsažena v § 982 [zákona č. 89/2012 Sb.] a na tuto úpravu navazuje § 9 odst. 2 a § 10 katastrálního zákona. Zásada priority (pořadí zápisů) se vztahuje k dodržování pořadí zápisů v katastru nemovitostí a patří mezi tradiční a prověřené zásady pozemkové evidence. Stanoví se, že pro pořadí zápisů je rozhodující okamžik, kdy byl návrh doručen katastrálnímu úřadu, a v tomto pořadí se jednotlivá podání vyřizují. [...] Zápisy vztahující se k těžce nemovitosti musejí být provedeny tak, že zápis, který má horší pořadí, může být proveden až v případě, že řízení o zápisu v lepším pořadí je dokončeno“, (viz Šustrová, D., Borovička, P., Holý, J. *Katastrální zákon. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2024, s. 66). „V důsledku uplatňování této zásady je nutné jednotlivé zápisy vyřizovat v tom pořadí, v jakém jsou katastrálnímu úřadu doručeny. Jak již bylo výše poznamenáno, není toto pravidlo novinkou. Již dřívější právní úprava obsahovala totožné pravidlo. Při striktním dodržování této zásady katastrální úřad musí vyřizovat jednotlivé formy zápisů do katastru postupně, a tedy v případě, že se zápisy týkají těžce nemovitosti, nesmí být později zahájený zápis vyřízen dříve jako ten předcházející. [...] Zásada přednosti má vést k dodržování pořadí při zápisu práv do katastru nemovitostí“, (viz Janků, P., Šustrová, D., Vrchá, P. *Nový katastrální zákon: poznámkové vydání s vybranou judikaturou*. Praha: Linde, 2014, s. 93).

[18] Jak též správně uvedl městský soud, katastrální zákon na základě § 18 odst. 5 vylučuje podání opravného prostředku nebo uplatnění prostředků správního dozoru. Proti rozhodnutí o zamítnutí vkladu se lze bránit pouze žalobou podle části páté o. s. ř., pro jejíž

podání katastrální zákon stanovuje zvláštní lhůtu 30 dní. Na toto ustanovení pak navazuje již citovaný § 18 odst. 7 katastrálního zákona, který rozšiřuje zásadu priority i na situace, kdy je podána žaloba. Podání žaloby podle části páté o. s. ř. nemá vzhledem k § 248 odst. 1 o. s. ř. odkladný účinek. Katastrální zákon však vychází z premisy, že ačkoliv je rozhodnutí katastrálního úřadu pravomocné, právní osud věci stále není samozřejmý. Proto za situace, kdy před civilními soudy probíhá řízení o žalobě na nahrazení rozhodnutí o zamítnutí vkladu, zákon znemožňuje, aby katastrální úřad rozhodoval o pozdějších návrzích. Priorita návrhu je tedy zachována až do doby, kdy o věci pravomocně rozhodne civilní soud (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, čj. 21 As 8/2025-40).

[19] S ohledem na výše uvedené lze tedy aprobovat nosný závěr městského soudu, že žalovaný v dané situaci nemohl postupovat jinak, než řízení o návrhu stěžovatelky přerušit dle § 18 odst. 7 katastrálního zákona. Označené ustanovení, v němž se zřetelně projevuje výše vyložená zásada priority, žalovanému neposkytuje prostor pro správní uvážení či výklad neurčitého právního pojmu, a tudíž neposkytuje ani prostor pro odlišný postup. Dle názoru zdejšího soudu přitom nelze zohlednit ani to, že se v obou řízeních jedná o zápis jiného práva. Ust. § 18 odst. 7 katastrálního zákona totiž ve své hypotéze obsahuje formulaci „*jestliže je další vkladové řízení týkající se téže nemovitosti [...]*“. Zákon tedy stanovuje obligátní přerušování řízení ve všech případech, kdy se jedná o totožnou nemovitost. Zákon neumožňuje rozlišit, zdali se jedná i o stejné právo, které má být zapsáno. Žalovaný tedy nepochybil, pokud řízení přerušil do doby, než mu bude doručeno pravomocné rozhodnutí civilního soudu. „*Kdyby po zamítnutí vkladu katastrální úřad plynule bez přerušování prováděl další vklady k týmž nemovitostem a následně soud svým rozhodnutím povolil katastrálním úřadem zamítnutý vklad, vznikaly by právně neřešitelné situace. Proto se další vkladová řízení týkající se týchž nemovitostí přerušují do doby, než je jisté, že v předchozí věci zamítnutého vkladu nebude podána žaloba k soudu, a pokud byla podána, že jí nebude vyhověno*“, (Baudyš. P.: *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 90).

[20] Nejvyšší správní soud není současně názoru, že by zásada priority byla aplikována nepřipustně formalisticky, samoučelně, či dogmaticky, jak tvrdila stěžovatelka. Byť Nejvyšší správní soud rozumí, že uplatňování této zásady může stěžovatelce přinášet určitý dočasný diskomfort, dochází jím především k ochraně katastrálního aparátu jako celku, resp. k zajištění jeho účelu. To ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 11. 4. 2013, čj. 9 Aps 11/2012-66: „*Uplatnění zásady priority návrhů [...], jakož i povinnost zkoumat návaznost katastru předkládaných listin na předcházející zápisy, není dogmatickým výkladem. Uplatnění této zásady naopak napomáhá k posílení základní funkce katastru, kterou je poskytování informací sloužících k ochraně práv k nemovitostem [...]. Informace ze zápisu v katastru nemovitostí může ve společenských a právních vztazích splnit očekávaný význam jedině tehdy, je-li nadána pravdivostí. Neobsahuje-li katastr nemovitostí údaje, jež by bylo možno takto označit, právní subjekty jsou při jednání s důvěrou ve správnost zápisu vystaveny neodůvodněnému riziku*.“ Na uvedených závěrech nemůžou nic změnit ani odkazy stěžovatelky na odbornou literaturu. Ta obsahuje úvahy, které jsou do určité míry kongruentní s argumentací stěžovatelky. Z jejich formulace je však jasné, že se jedná o úvahy *de lege ferenda*, resp. úvahy *contra legem lata*. Pasáž, na kterou odkazuje stěžovatelka, zní: „*Jak je patrné z výše nastíněných příkladů, může striktní dodržování zásady pořadí činit značné potíže. Jisté zlepšení při zápisu by představovala právní úprava, která by zásadu pořadí zápisů*

pokračování

*nařizovala pouze u zápisu formou vkladu“, (viz Janků, P., Šustrová, D., Vrchá, P. *Nový katastrální zákon: poznámkové vydání s vybranou judikaturou*. Praha: Linde, 2014, s. 93).*

[21] Relevantní není ani odkaz na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 2. 2023, čj. 12 C 88/2021-542. Jak správně uvedl městský soud v bodě 33 svého rozsudku, Obvodní soud pro Prahu 2 nebyl kompetentní v civilním řízení posoudit, zdali je žalovaný nečinný. K tomu jsou povolány správní soudy v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, přičemž městský soud tuto otázku v daném případě posoudil správně.

[22] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání. S ohledem na povahu věci rozhodl soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[23] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu